

охлузватъ и тѣ заболяватъ отъ туберкулоза. Нѣкои дори ослѣпяватъ или ставатъ идиоти. Глухитѣ и слѣпитѣ, обаче, минаватъ за добри ловци на бисери. Обикновено тѣ слизатъ най-низко и стоятъ най-дълго време въ водата, защото нищо не ги дразни. Ловкитѣ имъ ржце напипватъ лесно залепенитѣ по подводнитѣ скали и растения миди. Цената на ловцитѣ се опредѣля споредъ това, колко време могатъ да стоятъ въ водата. То е отъ една до две и половина минути. Никой отъ тѣхъ не може да работи повече отъ десетъ години. Повечето умиратъ отъ изтощение или при нѣкоя нещастна случка.

На какви нещастия се подхвърлятъ ловцитѣ на бисери, може най-добре да ни покаже следната история, която ни разказва единъ пжтешественикъ:

„Това се случи въ Червеното море, близу до абисинския брѣгъ. Нѣколко параходи ловѣли бисери край група малки острови. Отъ моста на нашия параходъ ние следѣхме работата на нашитѣ ловци сомалийци, които се потапяха въ водата, за да изплуватъ скоро следъ това съ своята плячка отъ дъното на морето. По едно време забелязахме, че единъ отъ тѣхъ се ба-вѣше да излѣзе надъ водата. Не трѣбваше да се губи и една минута. Трима отъ нашитѣ ловци се гурнаха веднага въ водата. Тамъ тѣ намиратъ своя нещастенъ другаръ, плененъ отъ две грамадни миди. Черупката на едната се била затворила върху ржката му, а черупката на другата — върху крака му. Нищо чудно въ това, като се знае, че има миди, пипалата на които достигатъ до единъ метъръ. Ловцитѣ изваждатъ веднага ножоветѣ които носятъ винаги на пояса си, и прерѣзватъ мускулитѣ, свързващи дветѣ черупки. Веднага следъ това ние ги видѣхме да плуватъ надъ водата, носейки тѣлото на своя полумъртъвъ приятель. Но въ сжщото време чухме зловещия викъ: „Ху! Ху!“ Съ този знакъ отъ другитѣ параходи ни даваха да разберемъ, че се приближава